

му повървахъ, но пакъ тргнахъ къмъ това мѣсто. Отидохъ тамъ, гдѣто имаше много хора събрани и единъ съ високъ гласъ викаше, че м-ръ Бѣлчевъ е раненъ или убитъ. Глѣдамъ да видя трупътъ, но нѣма нищо. И тогава тргнахъ да отида у г-нъ Каравелова да го питамъ какво е станало, може би да се е научилъ, понеже близо до неговата къща е станало това.

— Такова произшествие на улицата да е станало и вий да не попитате нѣкое лице да ви каже какво е станало?

— Както ви казахъ едно лице разказваше на високо, че така и така станало и полицията дошла и го взела. Какво остава азъ да права!

— Нѣма ли нѣкой познатъ вамъ човѣкъ да питате?

— Тъмно бѣше, кого ще позная.

— Вий сега знаете какво е станало. Какво още искахте да се научите отъ Каравелова?

— Азъ искахъ да узная, какъ е станало това.

— Какво именно искахте да узнаете отъ Каравелова?

— Исахъ да зная, какво знае той за това.

— Какъ ви каза Каравеловъ?

— Азъ като влѣзохъ, срѣщна ме г-жа Каравелова, питамъ я какво е станало, тя ми расправи, че като испращала гоститѣ си, именно когато се връщала, чула гърмежи отъ револверъ, а какво е станало, не знае. Г-нъ Каравеловъ знаеше това, което г-жата му казала—това което и менъ каза. Азъ имъ казахъ, което чухъ на улицата, че г-нъ м-ръ Бѣлчевъ е убитъ или раненъ.

Прѣдсѣд.: Г-нъ Каравеловъ! Тукъ има едно противорѣчие между показанията ви на прѣдварителното слѣдствие и показанията, които дава сега подсѣд. Молловъ.

Подсѣд. II. Каравеловъ: Не помня какво е казалъ тогава д-ръ Молловъ.

Подсѣд.: *Д. Молловъ*: Не помня какво съмъ казалъ, да ли убитъ или раненъ и възможно е да стане грѣшка въ една дума.

— Г-нъ Молловъ, по-вече не разговаряхте ли по това убийство?

— Абсолютно нищо.

— Тѣ не ви ли казаха нѣщо?

— Нищо не казаха. Само казаха „жалко за такъвъ младъ човѣкъ“.

— Естествено е, че ще се съжали такава случка.